

tydninger, som Lode forstaa, at, naar man havde sagt Ja til Finantsloven i eet Aar, saa havde man givet sit Ja til alle de Bevillinger, som den indeholdt; dette tror jeg ikke, er en rigtig Opfattelse. Finantsloven er jo af den Slags Lov, som man under almindelige konstitutionelle Forhold siger Ja til, selv om man har stemt imod mange Enkeltigheder i den, som man ikke har billiget, og derfor er det heller ikke rigtigt af den Grund at sige, at man har sagt Ja til de og de Punkter paa Finantsloven, naar man ikke har givet dem sin Stemme, men kun sagt Ja til selve Loven. Det er heller ikke en ganske nødvendig Konsekvens af, at man har stemt for visse Bevillinger iaar, at man skal følge det samme Fodspor til næste Aar, thi det er jo en given Ting, at man kan komme til at stemme for Bevillinger af andre Hensyn end af Hensyn til selve Bevillingerne. Da vi i Foraaret 1877 forhandlede Finantsloven, gjorde vi fra vor Side store Indrømmelser paa denne Finantslov i Haab om Imødekommen fra Regeringens Side. Det viste sig imidlertid, at der fra Regeringens Side ikke blev viist nogen Imødekommen, men, at vi istedetfor fik en provisorisk Lov af det Indhold, at Regeringen tog, hvad man ved Afstemningen var bleven enig om. Men man kunde dog ikke sige, at disse Afstemninger var Udtrykket for, hvad Thinget vilde, thi, naar jeg har stemt Ja for saadanne forskellige Bevillinger, er det ikke, fordi jeg altid billigede det Punkt, jeg stemte Ja for, men jeg bøier mig i forskellige Retninger for at vinde Noget paa andre Punkter, og saaledes har man høiet sig overfor Regeringen for at vinde Noget. Undertiden kunde ogsaa Afstemningen være begrundet i Hensyn til de Meningsfæller, man nærmest samvirker med, i Hensynet til, at man for Exempel kunde ønske at staa som et stort og stærkt Parti, der har Udsigt til at kunne gjøre sin Indflydelse gjældende paa forskellige Omraader. Dette vil kunne medføre, at man i væsentlige Spørgsmaal kan rette sine Afstemninger Noget efter sine Partifællers, for at skaffe dette Parti saa meget mere Anseelse og Vægt. Det, at sige, at, naar man har stemt for en Bevilling iaar, er det dermed ligefrem givet, at man skal følge den samme Vej det næste Aar, synes mig ikke at være rigtigt. At sige Ja til en Finantslov, selv om man har sagt Nei til forskellige Bevillinger paa samme, er jo Noget, man altid gjør under almindelige funde konstitutionelle Forhold. Jeg har nu ikke saa lidt Betænelighed ved at sige Ja til Regeringen iaar. Da vi 1878 i Foraaret sagde Nei til Finantsloven, var det som et Mindretal, og da gik vistnok de Fleste af os, der dengang havde sagt Nei, fra Thinget med den Mening, at nu var den Kamp udkæmpet paa Provisoriet Grund, nu var Ministeriet kommet ind paa lovlig Grund, havde faaet

et Flertal for sig til en Finantslov, og at man som Følge deraf nu maatte respektere denne Regerings Stilling. Det kunde siges, at Regeringen havde et saadant Flertal, ligesom det ogsaa nu vil kunne siges, naar denne Finantslov er bleven vedtagen, at Regeringen staa med et Flertal for sig. Dersom vi den Gang havde haft de ordinære Valg, og de vare faldne ud, som de faldt ud den 3die Januar, vilde man have sagt: Valgene ere faldne saaledes ud, at Regeringen har et Flertal for sig. Men der ligger Noget imellem den Tid og den 3die Januar. Da vi i Efteraaret kom sammen, viste det sig, at det Flertal, hvorved Regeringen havde faaet en Finantslov, ikke just var et Parti, der støttede Regeringen, og det viste sig, at Regeringen slet ikke kunde arbejde sammen med dette Parti lige saa lidt som med den øvrige Del af Benstre. Dette førte da til en Opløsning, og Regeringen udstedte et nyt Provisorium, idet den tog de Penge, som Folkethinget ligefrem havde negtet. Regeringen havde hebet Folkethinget om en Bevilling til St. Croix, Folkethinget negtede den, og Regeringen tog desuagtet Pengene. Den opløste Folkethinget, fordi den ikke kunde arbejde sammen med det, men tog Pengene selv. Nu er det et Spørgsmaal, naar et saadant Regeringsflertal ligger imellem, om det da ikke var Overveelse værd, om dette Skridt bør gøres til Gjensidighed for den samme Bedommelse fra vor Side som det forrige Skridt, Ministeriet gjorde, da det stillede sig udenfor Lovens Grund. Jeg spørger da, om det ikke, naar Regeringen foretager et Skridt stik imod Bevillingsmyndighedens, allsaa gjør Noget, der ligger udenfor Lovens Grund, da var værd at overveie, om Regeringens Stilling ikke nu i Virkeligheden er akkurat den samme, som den var i Foraaret ifjor paa Grund af det, der er kommet frem i Mellemtiden. Det forekommer mig, at den nuværende Stilling er den selvsamme. Derfor kunde det tiltale mig at svare Regeringen paa samme Maade, som jeg var med til at svare den i Foraaret ifjor ved Finantslovens Vedtagelse. Det er jo denne Regerings Program, hvad der tydelig nok har viist sig, at vil man ikke give den de Bevillinger, den vil have, anser den sig for berettiget til at tage dem selv. Conseilspræsidenten har selv sagt det den 7de November 1877, da vi forhandlede den provisoriske Lovs Forkastelse, og der var Tale om Vedtagelse af en midlertidig Lov. Den høitærede Conseilspræsident sagde jo nemlig, at han vilde give Thinget 24 Timer til at vedtage en saadan Lov, dersom man vilde det; men vilde man ikke det, var det ham ogsaa ligegyldigt, han ansaa sig for berettiget til selv at udstede en ny provisorisk Lov, og ved sit seneste Skridt ligeoverfor Spørgsmaalet om St. Croix har han i Gjærningen viist, at han ansaa sig for berettiget til at sætte det Hensyn tilside, som man altid har ment,